

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/620/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5615204695
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Amália Paulerová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2016:5615204695.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte v zložení z predsedníčky senátu JUDr. Amálie Paulerovej a členov senátu JUDr. Róberta Urbana a JUDr. Erika Vargu v právnej veci navrhovateľa - Y. H., nar. XX.X.XXXX, bytom K. R., N., Y. XXX/X, proti odporkyni - D. H., nar. XX.X.XXXX, bytom X. XXX, v zastúpení právne - JUDr. Zuzana Medvecká, advokátka AK so sídlom H. XXX, K. R., o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 570 eur, na základe odvolania odporkyne proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č.k. 4C/178/2015-32 zo dňa 6.8.2015 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok vo výroku, v ktorom okresný súd uložil odporkyni povinnosť zaplatiť navrhovateľovi 380 eur do 15 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku a p o t v r d z u j e rozsudok vo výroku o náhrade trov prvostupňového konania.

N e d o t ý k a sa rozsudku vo zvyšku.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd vyhovel návrhu navrhovateľa čiastočne a odporkyňu zaviazal k povinnosti zaplatiť mu 380 eur (titulom bezdôvodného obohatenia) do 15 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšnej časti (nad sumu 380 eur) súd návrh navrhovateľa zamietol a náhradu trov konania mu nepriznal.

Navrhovateľ v súdnej veci sa domáhal od odporkyne peňažného plnenia v sume 570 eur tvrdiac, že svoju vyživovaciu povinnosť v zmysle rozsudku Krajského súdu Žilina 10CoP/24/2014-36 zo dňa 30.4.2014 v sume 95 eur plnil každý mesiac k rukám matky, a to aj v období mesiacov júl 2014 až január 2015, keď maloletý K. sa nachádzal v jeho priamej osobnej starostlivosti, t.j. poskytol dieťaťu tak osobnú starostlivosť a hradil jeho náklady, ako aj platil výživné v zmysle označeného rozsudku za uvedené mesiace v sumách po 95 eur mesačne k rukám matky, hoc maloletý vo faktickej starostlivosti matky v uvedenom období sa už nenachádzal.

Okresný súd vykonaným dokazovaním mal preukázané, že na základe rozsudku Krajského súdu v Žiline č.k. 10CoP/24/2014-36 zo dňa 30.4.2014 bola určená vyživovacia povinnosť navrhovateľa na maloletého K. sumou 95 eur mesačne k rukám jeho matky (odporkyne). Maloletý však bol rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš č.k. 5P/62/2014-87 zo dňa 12.2.2015 (právoplatne 18.2.2015) zverený do osobnej starostlivosti navrhovateľa a odporkyni (matke dieťaťa) bola uložená povinnosť prispievať na výživu syna k rukám otca sumou 50 eur mesačne. Jednalo sa o rozhodnutie, ktorým sa riešila otázka zmeny osobnej starostlivosti o dieťa. Navrhovateľ prispel na výživu maloletého K. k rukám matky (odporkyne) celkovou sumou 380 eur v období október 2014, november 2014, december

2014 a január 2015, tieto skutočnosti medzi účastníkmi konania sporné neboli, preto si súd podľa § 120 ods. 3 O.s.p. osvojil skutkové zistenia založené na zhodnom tvrdení účastníkov konania ohľadne tejto sumy. Navrhovateľ svoju vyživovaciu povinnosť k rukám matky plnil aj v septembri 2014, výživné za tento mesiac bolo spotrebované na uspokojenie základných životných potrieb dieťaťa, táto skutočnosť medzi účastníkmi konania sporná nebola, vrátenia výživného za mesiac september 2014 sa navrhovateľ od odporkyne ani nedomáhal. Vykonané dokazovanie preukázalo, že navrhovateľ plnil vyživovaciu povinnosť do rúk matky na dieťa aj po tom, čo bol maloletý v jeho faktickej starostlivosti, z tohto dôvodu okresný súd konštatoval čiastočnú opodstatnenosť návrhu navrhovateľa ohľadne sumy 380 eur (výživné za 4 mesiace x 95 eur). Odporkyňa netvrdila ani nepreukázala, že výživné hradené navrhovateľom po októbri 2014 k jej rukám by malo byť skutočne spotrebované na uspokojenie životných potrieb dieťaťa. Okresný súd vyhodnotil časť návrhu navrhovateľa (peňažný nárok za mesiace júl, august 2014) za nedôvodnú, keďže za označené mesiace ide o krátkodobý pobyt maloletého dieťaťa u rodiča, ktorému nebolo zverené do výchovy, čo nie je spravidla dôvodom dočasného pozbavenia povinnosti tohto rodiča platiť výživné. Trvalú starostlivosť a pobyt dieťaťa u navrhovateľa zo zhodného tvrdenia rodičov okresný súd mal preukázanú v mesiaci september 2014, avšak za situácie, že navrhovateľ za mesiac september 2014 peňažné plnenie titulom vrátenia výživného od odporkyne nepožadoval, za tento mesiac nebol dôvod akékoľvek peňažné plnenie priznať.

Otázku náhrady trov konania okresný súd riešil v zmysle § 142 ods. 2 O.s.p. tak, že navrhovateľovi prevažne úspešnému účastníkovi v konaní právo na ich náhradu nepriznal, pretože si trovy konania žiadne neuplatnil.

Proti rozsudku okresného súdu podala odvolanie odporkyňa - čo do výroku, v ktorom súd jej uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi 380 eur do 15 dní od právoplatnosti rozsudku. V tomto odvolaní napadnutom výroku sa domáhala zmeny rozsudku, v rámci tejto zmeny žiadala návrh navrhovateľa zamietnuť. Argumentovala tým, že v mesiacoch október 2014 až január 2015 maloletý chodil do jej domácnosti, navštevoval ju, výživné spotrebovala na uspokojenie jeho životných potrieb. Vytýkala súdu nevykonanie ňou navrhnutého dôkazu - vypočúť chcela svoju matku P. E. na tú skutočnosť, že z jej strany vyživovacia povinnosť voči K. bola splnená, ako i to, že výživné, ktoré k jej rukám navrhovateľ platil, dieťa v celom rozsahu spotrebovalo. Podľa nej súd vec nesprávne právne posúdil, pretože nemohol priznať navrhovateľovi plnenie z titulu bezdôvodného obohatenia, jeho návrh mal ako nedôvodný v celom rozsahu zamietnuť.

Odvolateľka nesúhlasila s platbou sumy 380 eur jednorázovou formou do 15 dní od právoplatnosti rozsudku. Podľa jej názoru súd neprihliadol na to, že k maloletému K. plní si vyživovaciu povinnosť v sume 50 eur mesačne, súčasne má vyživovaciu povinnosť aj k maloletej D. H., ktorá je jej zverená do osobnej starostlivosti. Jej čistý príjem predstavuje sumu medzi 380 až 390 eur. Z tohto príjmu okrem výživného na maloletého K. a po plnení vyživovacej povinnosti k maloletej D., uhrádza nájomné v sume 119,99 eur, ďalej náklady spojené s bývaním, elektriку v sume 30 eur, plyn v sume 40 eur, náklady spojené s nákupom potravín, ďalej náklady na školu pre maloletú D., telefón v sume 18 eur mesačne. Okrem toho má aj ďalšie výdavky napr. cestovné náklady do práce, výdavky na drogériu, hygienu, ošatenie, obuv a pod. Nie je v jej možnostiach uhradiť sumu 380 eur v súdom určenej lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku, preto v prípade, že súd návrh navrhovateľa v odvolaní napadnutom výroku nezamietne, žiada, aby jej odvolací súd dlžnú sumu povolil splácať v splátkach po 20 eur mesačne vždy najneskôr do posledného dňa príslušného mesiaca po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku.

Navrhovateľ v písomnom vyjadrení k odvolaniu žiadal potvrdenie rozsudku v odvolaní napadnutom výroku. On na svoje tvrdenie v zmysle výzvy súdu označil, predložil dôkazy, takúto možnosť mala aj odporkyňa, súd aj ju podľa § 120 ods. 1 veta prvá O.s.p. upozornil, že je povinná zabezpečiť dôkazy, pretože na dôkazy a skutočnosti predložené a označené nebude prihliadané. Zotrvával na tom, že v rozhodných mesiacoch október 2014 až január 2015 sa o maloletého syna osobne staral a aj k rukám matky prispieval výživným na maloletého v sume 95 eur mesačne. Stalo sa tak v dobe prebiehajúceho konania o zmenu osobnej starostlivosti o dieťa, v dobe, keď maloletý sa už nachádzal v jeho faktickej starostlivosti. Odporkyňa pritom užívala peniaze určené pre syna, pre svoje potreby. On si musel peniaze požičať, ktoré doteraz spláca. Na účet dostával v rozhodnom období priemerne 280 eur mesačne, z tohto hradil mesačné náklady na byt 70 eur, výdavky spojené so školou maloletého boli v priemere 90 eur mesačne. Matka nepreukázala svoje tvrdenie (nepredložila ani jeden dôkaz) o tom, že by výživné malo byť spotrebované na syna. Nesúhlasí s tým, aby súd odporkyňu povolil dlh splácať v splátkach po 20 eur mesačne. Podľa potvrdenia o príjme odporkyňa má priemerný mesačný zárobok 355 eur, z

ktorého napokon si dovoľila kúpiť ojazdený osobný automobil zn. OPEL Corsa cca 500 eur. Na maloletú dcéru D. on platí výživné vo výške 60 eur mesačne, dcéru pravidelne berie ku sebe každý druhý víkend, aj počas prázdnin či sviatkov, dieťaťu poskytuje stravu, čo je samozrejme a maloletej dcére občas kúpi aj oblečenie. Naopak, odporkyňa so synom sa stretáva veľmi zriedkavo, nepravidelne, nekupuje mu prítom nič.

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 10 ods.1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie podal na to oprávnený účastník (§ 201 prvá veta O.s.p.) v zákonom stanovenej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.), preskúmal vec v rozsahu i z dôvodov daných v § 212 ods. 1 O.s.p. a postupom podľa § 156 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 211 ods. 2 a § 214 ods. 2 O.s.p. (bez nariadenia odvolacieho pojednávania) rozsudok okresného súdu v odvolaní napadnutom výroku a v súvisiacom výroku o trovách prvostupňového konania potvrdil podľa § 219 ods. 1,2 O.s.p. Nedotýkal sa výroku rozsudku, ktorý odvolaním napadnutý nebol.

Krajský súd vyhodnotil odvolanie odporkyne za nedôvodné. V rámci odvolacieho prieskumu krajský súd zistil, že okresný súd vykonal dokazovanie v požadovanom rozsahu, z vykonaného dokazovania skutkový stav zistil riadne, vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade s ustanovením § 132 i nasl. O.s.p. a vec správne právne aj posúdil. Písomné odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa je po obsahovej stránke v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p. Okresný súd v dôvodoch rozhodnutia vyargumentoval prečo, z akých dôvodov vyhovel návrhu navrhovateľa (v odvolaní napadnutom výroku), z ktorých skutkových okolností vychádzal, podľa ktorého hmotnoprávneho ustanovenia vec právne posúdil. Krajský súd sa stotožnil s písomným odôvodnením napadnutého rozsudku, a zhodne so záverom súdu prvého stupňa konštatuje, že nárok navrhovateľa na peňažné plnenie v priznanej výške 380 eur je dôvodný a opodstatnený. Bolo preukázané, že v rozhodnom období október 2014 až január 2015 navrhovateľ k rukám odporkyne prispieval sumou 95 eur mesačne. Uvedenou sumou plnil svoju vyživovaciu povinnosť na maloleté dieťa v období prebiehajúceho konania (ďalšieho konania na základe návrhu otca) o zmenu osobnej starostlivosti, hoc maloletý syn sa už nachádzal v jeho výchove a osobnej starostlivosti. I keď rozsudok súdu o zmene osobnej starostlivosti o dieťa v označenom rozhodnom období nebol právoplatný, bolo podstatné, že maloletý sa nachádzal vo faktickej starostlivosti navrhovateľa a ak navrhovateľ odporkyni za uvedené obdobie poukazoval sumu 95 eur mesačne titulom výživného na maloletého syna, odporkyni sa dostávalo plnenia, na ktoré nemala nárok. Odporkyňa nepreukázala v konaní, že by prijaté výživné vynaložila v prospech maloletého syna, resp. z mesačnej sumy výživného zabezpečovala a uhradzovala jeho životné náklady, či už na stravu, oblečenie, resp. náklady v súvislosti s návštevou školy. Platí jednoznačný záver, že v dotknutom období odporkyňa prijala od navrhovateľa plnenie, ktoré jej nepatrilo, na jej strane vzniklo bezdôvodné obohatenie, ktoré je povinná navrhovateľovi v sume 380 eur vydať. Odvolacie dôvody odporkyne neboli spôsobilé narušiť, resp. vyvrátiť vecnú správnosť záverov rozhodnutia okresného súdu.

Krajský súd nevyhovel odvolacej argumentácii odporkyne ani v časti, v ktorej sa domáhala povolenia splátok peňažného dlhu. Osobné, príjmové pomery oboch účastníkov sú približne rovnaké, obaja majú vyživovaciu povinnosť k dvom maloletým deťom. Matka platí výživné na maloletého K. navrhovateľovi v sume 50 eur mesačne, navrhovateľ platí výživné na spoločnú maloletú dcéru D. odporkyni v sume 60 eur mesačne. Príjmové, osobné pomery, majetková situácia oboch účastníkov konania je porovnateľná, životná situácia navrhovateľa nie je nadštandardná, napokon nie je ani vyššia ako u odporkyne. Napokon odporkyňa o svojej finančnej povinnosti, úhrady sumy 380 eur mala vedomosť z rozsudku okresného súdu vyhláseného na pojednávaní dňa 6.8.2015 napokon aj z obsahu doručeného rozsudku k rukám jej právnej zástupkyne 18.9.2015. Treba dodať, že ako odporkyni vznikajú náklady na zabezpečenie bežného života, náklady porovnateľného charakteru sú dané aj u navrhovateľa. Napokon nie je zanedbateľná ani tá skutočnosť, že za rozhodné obdobie poskytnutú sumu 380 eur odporkyňa skonzumovala v prospech seba a nie pre potreby a prospech maloletého syna.

V súvisiacom výroku o náhrade trov prvostupňového konania konštatoval krajský súd vecnú správnosť rozhodnutia okresného súdu.

Súhrn všetkých týchto dôvodov viedol odvolací súd k potvrdeniu rozsudku okresného súdu v odvolaní napadnutom výroku a k tomu, že odvolaniu odporkyne vyhovieť nemohol.

Podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. krajský súd účastníkom (žiadnemu z nich) náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, odporkyňa totiž v danom štádiu konania úspešná nebola,

bolo by jej povinnosťou nahradiť trovy navrhovateľovi - úspešnému účastníkovi, navrhovateľ si však náhradu týchto trov neuplatnil a ani z obsahu spisu nevyplynulo, že by mu boli vznikli v súvislosti s podaným odvolaním odporkyne nejaké trovy.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie prípustné **n i e j e** .